

Sygn. akt III AUa 184/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Marcin Graczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy E. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 16 listopada 2020 r. sygn. akt XIII U 929/20

oddala apelację.

Sędzia Marcin Graczyk

Sygn. akt III AUa 184/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 maja 2020 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W., na podstawie art. 15zq ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374 ze zm.) w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 ze zm.), odmówił E. D. prawa do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał między innymi, iż różnica pomiędzy przychodem w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe nie była o co najmniej 15% niższa od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

Ubezpieczona E. D. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu. Podniosła, że od stycznia 2020 r. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest sprzedaż odzieży używanej. Odwołująca się od tego czasu nie zawiesiła powyższej działalności. W miesiącu lutym 2020 r. osiągnęła przychód w kwocie 3.200 zł, zaś w marcu i kwietniu 2020 r. przychód ten stanowił kwoty po 0 zł. 3 marca 2020 r. odwołująca się podjęła decyzję o zamknięciu sklepu, co podyktowane było epidemią COVID-19 i wydaniem ustawy z 2 marca 2020 r. (w tym art. 15 zv) zakazującej od 14 marca 2020 r. prowadzenie działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład wniósł o jego oddalenie w całości.

Wyrokiem, z 16 listopada 2020 r., sygn. akt XIII U 929/20, Sąd Okręgowy

w W. XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał E. D. prawo do świadczenia postojowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że E. D. prowadzi działalność gospodarczą od 7 stycznia 2020 r. pod firmą (...). Zgodnie z danymi z dokumentacji prowadzonej przez odwołującą się w styczniu 2020 r. osiągnęła ona przychód w kwocie 2.858,70 zł, w lutym 2020 r. – 3.244,00 zł, w marcu – 19,60 zł, w kwietniu 2020 r. – 0 zł. 3 marca 2020 r. odwołująca się zamknęła prowadzony przez siebie sklep z odzieżą używaną. Wniosek o wypłatę świadczenia postojowego E. D. złożyła 5 maja 2020 r., wskazując w nim, iż w marcu i w kwietniu 2020 r. nie osiągnęła przychodu.

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie było zasadne i skutkowało przyznaniem wnioskodawczyni prawa do świadczenia postojowego.

Przypomniał, że zgodnie z art. 15zq ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (zwana dalej jako: „ustawa o COVID”), świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, jeżeli: 1) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, 2) rozpoczęła prowadzenie działalności przed dniem 1 lutego 2020 r. i nie zawiesiła jej prowadzenia, 3) przychód z prowadzenia działalności w rozumieniu przepisów o PIT uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

Jednocześnie, stosownie do § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. z 2020 r. poz. 433), ustanowiono czasowe ograniczenie prowadzenia przez przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy

z 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców oraz przez inne podmioty działalności w tym przepisie wymienionej. Nadto, zgodnie z § 5 ust. 2 pkt 1b ww. rozporządzenia, ustanowiono czasowe ograniczenie handlu detalicznego najemcom powierzchni handlowej, których przeważająca działalność polega na handlu między innymi wyrobami odzieżowymi.

Sąd Okręgowy przypomniał, że ustalenie prawa do świadczenia postojowego następuje na wniosek osoby uprawnionej, składany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 15zs ust. 1 cytowanej ustawy). Wniosek ten w zgodzie z art. 15zs ust. 7 ww. ustawy o COVID może być złożony do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony ogłoszony stan epidemii. Stan epidemii został wprowadzony wspomnianym już powyżej rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii i zaczął obowiązywać od 20 marca 2020 r.

Ograniczenia wprowadzone szeregiem wydanych przepisów nie uniemożliwiały, w ocenie Sądu Okręgowego, złożenia przez odwołującą się wniosku o świadczenie postojowe w maju 2020 r. Przy czym wyjaśnić trzeba, iż wskazując na możliwość złożenia wniosków najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony stan epidemii, ustawodawca nie uzależniał dotrzymania terminu od istnienia i wykazania przez wnioskodawczynię przeszkód uniemożliwiających złożenie takiego wniosku w miesiącu bezpośrednio następującym po miesiącu, w którym spełniała przesłanki do uzyskania tego świadczenia (wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z 8 września 2020 r., III U 501/20).

Pozwany organ rentowy, stosując zaś wyłącznie wykładnię językową art. 15zq ust. 4 pkt 1 ww. ustawy, odmówił przyznania odwołującej się świadczenia postojowego w realiach, w których wnioskodawczyni we wniosku

o świadczenie postojowe wskazała, iż w marcu i w kwietniu 2020 r. nie osiągnęła żadnego przychodu. Istotnym, w ocenie Sądu Okręgowego, było odwołanie się do ratio legis art. 15zq ww. ustawy. W konsekwencji wprowadzenia ustawy

o COVID i powyższego przepisu art. 15zq ustawodawca zaproponował między innymi możliwość pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią (a więc niestabilnością gospodarczą), czyli osób wykonujących pracę

na podstawie umów cywilnoprawnych oraz osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą, które są zagrożone zatorami płatniczymi czy upadłością. Wprowadzenie pakietu regulacji, które składały się na tzw. tarczę antykrzysową było podyktowane dążeniem do ochrony zatrudnienia oraz zmniejszenia obciążeń i zachowania płynności finansowej wspomnianych przedsiębiorców. W uzasadnieniu projektu nowelizacji, która dodała do komentowanej ustawy między innymi art. 15zq-15zx, podkreślono, że osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, innej umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, a także osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło, są szczególnie narażone na „niestabilność”, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii COVID-19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów. Rozwiązania legislacyjne obowiązujące już wcześniej (możliwość skorzystania z odroczenia terminu płatności składek, układu ratalnego, umorzenia należności składek) w obliczu pandemii spowodowanej COVID-19 w wielu przypadkach okazały się niewystarczające, aby uchronić określone grupy podmiotów przed zatorami płatniczymi i upadłością, jak również brakiem środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych (uzasadnienie do ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, druk nr 299).

W świetle powyższego Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że art. 15 zq przedmiotowej ustawy miał niejako „ratować” osoby wymienione w ustawie przed bankructwem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony ochraniać gospodarkę przed zapaścią. Świadczenie postojowe zostało bowiem wprowadzone dla zmniejszenia negatywnych skutków gospodarczych COVID-19. Powyższe założenie wymaga zatem uwzględnienia wykładni celowościowej powyższych przepisów w kontekście oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji (wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 2 września 2020 r., IV U 1195/20).

Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze fakt, że podstawową regułą obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym jest koncepcja racjonalnego ustawodawcy, a więc ustawodawcy, którego akty prawne uzupełniają się wzajemnie oraz nie wykluczają się. Odnosząc się do tej reguły Sąd pierwszej instancji uznał, że właściwą formą wykładni prawa w realiach niniejszej sprawy powinna być wykładnia funkcjonalna. W toku tej wykładni należy odwołać się do celu jaki ma spełnić przepis – ustalenie jego znaczenia następuje bowiem w oparciu o przesłanki, które decydują o funkcji danego przepisu. Szczególny rodzaj wykładni funkcjonalnej stanowi zaś wykładnia celowościowa, odwołująca się do skutku, jaki zgodnie z zamierzeniem ustawodawcy ma osiągnąć interpretowana norma. Sąd Okręgowy zauważył, że w doktrynie i w orzecznictwie akcentuje się wprawdzie pierwszeństwo wykładni językowej nad pozostałymi rodzajami wykładni, tj. systemową i celowościową, jednocześnie jednak przyjmuje się, że w wyjątkowych sytuacjach wolno odstąpić od literalnego znaczenia przepisu. Taka możliwość powstaje, gdy wykładnia językowa pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią innych norm, prowadzi do absurdalnych

z punktu widzenia społecznego lub ekonomicznego konsekwencji, rażąco niesprawiedliwych rozstrzygnięć lub pozostaje w oczywistej sprzeczności

z powszechnie akceptowanymi normami moralnymi (uchwała Sądu Najwyższego z 14 października 2004 r., III CZP 37/04, Legalis).

Za powyższym zastosowaniem w sprawie wykładni celowościowej art. 15 zq ustawy o COVID przemawia, w ocenie Sądu Okręgowego, okoliczność, że zastosowanie wykładni literalnej prowadziłoby do sprzeczności. Dokonanie literalnej wykładni ww. przepisu skutkowałoby tym, iż prawodawca z jednej strony w drodze rozporządzenia czasowo pozbawił część przedsiębiorców możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, z drugiej strony w drodze ustawy pozbawił tychże przedsiębiorców prawa do świadczenia postojowego, co przeczy koncepcji racjonalnego ustawodawcy. Zakładając zaś hipotetycznie, że rację miałby pozwany organ rentowy, który odmawia przyznania świadczenia postojowego z uwagi na wskazanie we wniosku przychodów o zł za dwa następujące po sobie miesiące, to cel art. 15zq ww. ustawy nie zostałby zrealizowany, zaś konsekwencje gospodarcze pandemii uległyby pogłębieniu. Sąd pierwszej instancji wskazał, że nie ma wątpliwości, iż celem ustawodawcy, który wprowadził wspomniany warunek spadku przychodu o 15%, nie było pozbawienie świadczenia postojowego przedsiębiorców najbardziej dotkniętych skutkami

kryzysu, a określenie pewnej minimalnej wielkości uprawniającej do tego świadczenia. Logicznym bowiem jest, że sytuacja ekonomiczna podmiotów nieosiągających przychodów na skutek COVID-19 jest bardziej niekorzystna niż przedsiębiorców wykazujących jedynie spadek przychodu o 15%.

W takich realiach nie sposób uznać za uzasadnione pozbawienie odwołującej się prawa do świadczenia postojowego skoro została ona najbardziej dotknięta skutkami kryzysu ekonomicznego wywołanego COVID-19, wskutek „przeestoju w prowadzeniu działalności gospodarczej”. Przeszłość ten uznany został zaś przez ustawodawcę za nadrzędną przesłankę przyznania świadczenia postojowego, kolejno zaś dopiero określono dodatkowe warunki tego przeestoju dla uzyskania przedmiotowego świadczenia. Z tych względów Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołującą się winno przysługiwać świadczenie postojowe, wobec okoliczności związanej z ograniczeniem możliwości osiągnięcia przez nią przychodu na skutek działań ustawodawcy podjętych w związku z wystąpieniem COVID-19 i ogłoszeniem stanu epidemii w określonym czasie.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy o COVID poprzez jego niewłaściwą wykładnię, stosując wykładnię celowościową zamiast językowej, przyjmując, że wobec przedsiębiorcy, który nie uzyskuje żadnego przychodu spełniona zostaje przesłanka uzyskania prawa do świadczenia postojowego, pomimo że prawo do świadczenia postojowego stanowi dla osoby prowadzącej działalność gospodarczą rekompensatę utraconych przychodów z działalności gospodarczej, a przychód odwołującego w miesiącu poprzedzającym złożenie wniosku nie był niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc, gdyż odwołujący w miesiącu marcu i kwietniu 2020 r. wskazał przychód na poziomie 0,00 zł. W oparciu o ten zarzut organ wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od strony odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację odwołująca się przedstawiła ponownie argumentację przeważającą, jej zdaniem, za przyznaniem jej świadczenia postojowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zauważyć na wstępie trzeba, że stan faktyczny w sprawie był pomiędzy stronami bezsporny i apelujący nie zgłaszał zarzutów co do prawidłowości postępowania dowodowego. Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny przyjął zatem za własne, uznając przy tym, że nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania w całości zgodnie z treścią art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c.

Spór w sprawie sprowadza się do interpretacji prawa materialnego – ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1842; dalej jako: „ustawa covidowa”), a konkretnie do rozumienia wskazanej w art. 15zq ust. 4 pkt 1 przesłanki uzyskania w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku

o świadczenie postojowe przychodu niższego o co najmniej 15% od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

Organ rentowy w złożonej apelacji wywodzi, że właściwą formą wykładni wyżej wymienionego warunku powinna być wykładnia językowa, co

w przekonaniu organu oznacza, że wniosek o świadczenie postojowe powinien być złożony w trzecim, kolejnym miesiącu, bezpośrednio poprzedzającym miesiąc co najmniej 15 % zmniejszenia przychodu w następstwie wystąpienia COVID-19.

W ocenie organu skoro wnioskodawczyni złożyła wniosek w maju 2020 r., to świadczenie jest jej należne, o ile w miesiącu kwietniu 2020 r. jej przychód był

o 15 % niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu marcu 2020 r. W ocenie organu, skoro w marcu i w kwietniu 2020 r. wnioskodawczynie nie osiągnęła żadnych przychodów, to nie jest uprawniona do świadczenia postojowego za maj 2020 r.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, wywód organu jest nietrafny, ponieważ nie uwzględnia wykładni systematycznej (jako elementu kontekstowego wykładni językowej) oraz wykładni funkcjonalnej. Nie jest słuszny również z tego względu, że wnioskodawczynie osiągnęła w miesiącu marcu 2020 r. przychód w kwocie 19,60 zł, a zatem w kolejnych następujących po sobie miesiącach uzyskiwany przez nią przychód ulegał spadkowi.

Zgodnie z art. 15zq ust. 3 ustawy o COVID świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju

w prowadzeniu działalności przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą. Art. 15zq ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy o COVID precyzuje z kolei jaką sytuację uznaje się za przestój, o którym mowa w ust. 3, czyli na czym polega pogorszenie się sytuacji ekonomicznej relewantne dla uzyskania świadczenia postojowego. Ponadto przepis ten, w przypadku spadku przychodów, określa też kiedy, w odniesieniu do miesiąca złożenia wniosku, powinien wystąpić spadek przychodów. Art. 15zq w ust. 4 ustawy o COVID wskazuje z jednej strony, że chodzi o sytuację zmniejszenia przychodów, a z drugiej o niewykonywanie działalności (zaprzestanie: produkcji, handlu, świadczenia usług itd.) po zawieszeniu.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że odwołująca się spełniła przesłanki uprawniające ją do świadczenia postojowego za miesiąc maj 2020 r. Odwołująca się rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed 1 kwietnia 2020 r. i nie zawiesiła tej działalności. Jednocześnie przychód odwołującej się z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe (tj. w kwietniu 2020 r.) był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego

w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc (tj. w marcu 2020 r.). Niewątpliwie zatem odwołująca się, począwszy od 3 marca 2020 r. miała przestój w prowadzeniu działalności uprawniającej ją do otrzymania świadczenia postojowego.

Nadmienić trzeba, że choć wnioskodawczynie we wniosku złożonym do organu wskazała w miesiącu marcu 2020 r. przychód w wysokości 0 zł, to jej przychód w tym miesiącu faktycznie wynosił 19,60 zł, co wynikało z prowadzonej przez nią książki przychodów. Wezwana do wyjaśnienia przyczyn takiego stanu rzeczy odwołująca się wyjaśniła, że pomyłka zaistniała w związku z przyjmowaniem przez nią leku antydepresyjnego. Skoro w marcu 2020 r. przychód wynosił 19,60 zł, to brak przychodu w kwietniu 2020 r. był rzeczywiście o co najmniej 15% niższy od przychodu w miesiącu poprzedzającym. W tej sytuacji nie można było podzielić formułowanego przez organ zarzutu naruszenia art. 15zq ustawy o COVID. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni tego przepisu i wydał rozstrzygnięcie, które pozostaje w zgodzie z prawem. Nie zachodziły zatem podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie postulowanym przez stronę apelującą.

Na marginesie, wypada wskazać, że nawet gdyby odwołująca się nie uzyskała w miesiącu marcu 2020 r. żadnego przychodu, to i tak spełniałaby warunki do przyznania jej spornego świadczenia. Nie ma bowiem racji organ, że w sprawie winna być zastosowana wykładnia językowa wspomnianego przepisu. Przepisy prawa zawsze należy czytać i interpretować w nawiązaniu do całego systemu, w którym funkcjonują i celu w jakim powstały, nie zaś z ograniczeniem do powierzchownego odczytania językowego tylko jednej normy, zawartej

w jednym zdaniu wyrwanym z całokształtu systemu. Przesłanką przyznania świadczenia postojowego jest przestój, toteż jeżeli stan przestoju oceniany na podstawie kryterium określonego w pkt 1 ust. 4 art. 15zq przedłuża się, w szczególności kiedy w dwóch kolejnych miesiącach nie osiąga się przychodu, to przestój trwa. Rozwiązanie to wspiera rozumowanie a fortiori. Skoro w sytuacji lepszej, tj. krótszego przestoju przysługuje świadczenie postojowe, to tym bardziej przysługuje ono w sytuacji gorszej – dalszego trwania przestoju. Rozumowanie powyższe jest zgodne z ratio legis omawianych przepisów. Świadczenie postojowe ma wspierać finansowo m.in. osoby prowadzące działalność gospodarczą i spełniające kryteria nawiązujące do spadku przychodów i zawieszenia działalności. Sytuacja gorsza niż określona w ustawie powinna umożliwiać uzyskanie wsparcia. Istotne dla prawa do świadczenia jest to, że przestój powinien być spowodowany jakimikolwiek obiektywnymi przyczynami związanymi z sytuacją

epidemiologiczną wywołaną przez COVID-19. Natomiast każdy brak możliwości prowadzenia działalności przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, w taki sposób, w jaki byłoby to możliwe, gdyby nie sytuacja epidemiologiczna wywołana przez COVID-19 uprawnia do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu projektu nowelizacji, która wprowadziła do ustawy o COVID art. 15zq, podkreślono, że m.in. osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie są szczególnie narażone na „niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii COVID-19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów”. Rozwiązania legislacyjne obowiązujące już wcześniej w obliczu pandemii spowodowanej COVID-19 w wielu przypadkach okazały się niedostateczne, aby uchronić określone grupy podmiotów przed zatorami płatniczymi i upadłością, jak również brakiem środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Świadczenie postojowe zostało wprowadzone dla zmniejszenia negatywnych skutków gospodarczych (uzasadnienie do ustawy o zmianie ustawy

o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem

i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, druk nr 299). Uzasadnione jest zatem stosowanie funkcjonalnej wykładni art. 15zq ust. 4 ustawy o COVID, ponieważ bezpośrednie rozumienie powyższego przepisu prowadzi do nieracjonalnych i niesprawiedliwych konsekwencji (tak też Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z 29 września 2020 r., XIV U 1163/20, Legalis nr 2530913).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację organu, o czym orzekł, jak w sentencji wyroku.

Marcin Graczyk